

EEN FATA(LE) MORGANA

Vrolijk blijspel in drie bedrijven

door

JAN KERKHOF

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN FATA(LE) MORGANA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JAN KERKHOF** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1997 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ANTOON - Molterstee

WILLEM - zijn broer

BAKKER

SUZANNE - buurvrouw

SUS - kampeerster

CAROLIEN - huishoudster

LIEVE - dienstmeisje

LING HAN - Chinees

MEISJE - (dubbelrol Sus)

NOTARIS - (dubbelrol Ling)

DECOR:

Het gehele stuk speelt zich buiten af. Aan de linkerkant van het toneel staat een landhuis dat men vanuit de tuin ziet. Op de schoorsteen van het huis staat een kap welke in een punt uitloopt. Er is een gazon, evt. terras met tuinmeubelen waaronder b.v. een serveerwagen. De rechterzijkant en achterkant van het toneel vormen samen de grote tuin met een bank en wat bloembakken er in en veel struiken. Er staat indien mogelijk ook een zonnewijzer. Kortom de tuin moet weelde uitstralen. Op de voorgrond loopt een pad dat geen deel uitmaakt van de tuin en waarlangs een simpel bankje staat.

Bijgevoegde tekening kan men als leidraad gebruiken, maar is natuurlijk niet bindend.

EERSTE BEDRIJF

Willem en Antoon, licht beneveld, komen van links op en gaan op het bankje zitten dat op voorgrond links op het toneel staat. Dit kan een heel eenvoudig bankje zijn zoals die ook wel langs een bospad staan.

ANTOON (*met dubbele tong*): Tjonge jonge, wat een ellende. Ik ga even zitten.

WILLEM: Ellende, zeg dat wel. Jij hebt onze auto in de prak gereden. Ik vraag me af waarom jij die muur van die bakkerij eigenlijk in puin reed?

ANTOON: Ik wilde de bakker spreken.

WILLEM: Of wilde je zoete broodjes bakken met de bakkersvrouw?

ANTOON: Dan liever met de dochter van de bakker.

WILLEM: De dochter? Ken je die dan?

ANTOON: Nee.

WILLEM: Wat klets je dan.

ANTOON: Die bakker zal toch zeker wel een knappe dochter hebben. Dat hebben toch alle bakkers... Hoe laat is het eigenlijk?

WILLEM (*kijkt op horloge*): Half tien. Ik hoop niet dat we ook nog een eind moeten lopen. Hier moet toch ergens dat huisje zijn dat we geërfd hebben. Tenminste, dat hoop ik. Ik ben erg benieuwd hoe het er uitziet.

ANTOON: Anders ik wel! Maar het zal wel zo'n oud krakkemikkig geval zijn waar alle deuren scheef hangen en waar het stikt van de ratten en vleermuizen.

WILLEM: Gezellige vent ben jij zeg. Jij kunt echt iemand opbeuren met je geklets over ratten en vleermuizen. Hoe was de naam van dat huis ook al weer?

ANTOON (*haalt een papier uit z'n zak en leest stuntelig*): Fa fata faataamorgana of zoiets.

WILLEM: Fata morgana? Dat is een luchtspiegeling. Ik hoop maar dat het wat meer is.

ANTOON: Ik vind dat we er ons maar niet al teveel van voor moeten stellen, dan valt het nooit tegen. Bovendien, een gegeven paard kijkt men niet in de bek.

WILLEM: Hoort er ook een paard bij? Laten we dan maar vlug opstappen.

ANTOON: Je bent me toch wel een Jan snugger zeg. (*staat op*) Over iets wat je krijgt, ga je niet zeuren.

WILLEM (*ziet nu het huis*): Kijk broer, zie jij wat ik zie? Daar staat een huis, misschien is het dat wel?

ANTOON: Ik ga vragen of we hier goed zijn. (*klopt aan de achterdeur*)

LIEVE *(doet open)*: Ja? *(bekijkt Antoon van onder tot boven)* Wat moet je?

ANTOON: Mijn lieve kindje, wij hebben een huis gerfd...

LIEVE *(bits)*: Ik ben je kindje niet.

ANTOON: Dat is mijn schuld toch niet?

LIEVE: En ik weet niks van een erfenis.

ANTOON: Wij dachten dat het dit huis misschien kon zijn. Is mevrouw ook thuis?

LIEVE: Er is hier geen mevrouw. *(wil de deur dichtsmijten, maar Antoon zet z'n voet tussen de deur)*

ANTOON: Dan wil ik meneer graag spreken.

LIEVE: Er woont hier geen meneer en rot nu alstublieft op. *(duwt Antoon tegen z'n schouder zodat hij tegen Willem op botst en smijt de deur dicht)*

ANTOON: Wat is dat nou toch, stel ik een paar vriendelijke vragen aan dat kind en dan gooit ze me zowat de deur uit.

WILLEM: Je hebt je gezicht niet mee. Ik zou zo iemand ook niet te woord staan. Moet je kijken hoe je er uit ziet. Laat mij het maar eens proberen. *(belt aan)* Ga jij a.u.b. een beetje uit de buurt staan want als ze jou ziet, begint ze natuurlijk weer onaardig te doen.

LIEVE *(maakt open)*: Goedendag, *(nijdig)* we hebben niks nodig en bovendien is dit de achterdeur.

WILLEM: Dag schoonheid, ik wilde graag dit huis bekijken.

LIEVE: Er valt hier niets te bekijken en als je niet vlug ophoepelt kun je een hijs voor je kop krijgen. *(smijt weer deur dicht)*

ANTOON *(slaat op z'n dij)*: Ha ha ha, onze Casanova krijgt de kous op z'n kop. Net goed, moet je je broer maar niet voor de gek houden.

WILLEM: Wat een vriendelijk meisje is dat toch. Kom dan gaan we nog maar even zitten, even over de situatie nadenken en wachten tot de bui over is van dat lieve kind. *(gaan weer zitten. Er komt een meisje langs met fiets aan de hand, en ze gooit lektuur in een brievenbus die daar staat)*

ANTOON: Fiets kapot, juffrouw?

MEISJE: Ja, slappe band.

ANTOON: Waarom pomp je die dan niet op? Er zit toch een pompje op je fiets?

MEISJE: Heb ik al geprobeerd, maar het helpt niet: die band blijft slap.

WILLEM *(behulpzaam)*: Zal ik het dan eens proberen, jongedame?

MEISJE: Als je wilt, graag. *(Willem neemt pompje en pompt, maar de band blijft slap, draait dan aan het schroefje van het ventiel en pompt weer en in korte tijd is de band hard. Het volgende gesprek tijdens het oppompen)*

ANTOON: Weet jij wie hier woont, juffrouw?

MEISJE: Tot voor kort was dit het huis van meester M.T.A. Mol ter Stee, maar die schijnt gestorven te zijn. Wie er nu nog woont weet ik niet.

WILLEM: Zat die dan niet in China, die Molterstee?

MEISJE: Kan best hoor. Ik kom niet zo vaak in China.

WILLEM: Grapjurk. Mol ter Stee, zei je? Dan zijn we op het juiste adres.

MEISJE: Die Molterstee moet van adel zijn, zegt men, maar ik noem het een hoop humbug, kouwe kak met blauw bloed in d'r donder.

ANTOON: Hoe bedoel je?

MEISJE: Die lui hebben vaak een kapsones, niet te filmen. Die ouwe kreeg ik nooit te zien, en dat dienstmeisje is een stuk chagrijn.

WILLEM: Dus jij vindt dat toch? Kom je hier vaak?

MEISJE: Elke week een paar keer, ik breng folders rond voor de plaatselijke middenstand.

WILLEM: Ziezo, die band is weer hard. Breng jij folders rond? Dat is toch geen baantje voor zo'n mooi meisje als jij.

MEISJE: Of het een baantje voor me is, wordt niet gevraagd. Ik heb momenteel geen ander werk dus...

WILLEM: Zo gauw ik een dienstmaagd nodig heb, zal ik aan je denken.

MEISJE: Heet jij soms ook Molterstee?

WILLEM: Juist ja, en mijn broer ook. Wij hebben ook blauw bloed in ons donder, zijn dus ook kouwe kak, maar hebben wij nu ook kapsones?

MEISJE (*haastig*): Eh sorry, ik heb het nog druk, 'k moet nog een hoop bezorgen, daag. (*fietst snel weg en roept*) Bedankt voor het pompen.

ANTOON: De adel is niet erg geliefd bij dat leuke kind, maar we zijn wel op de plaats van bestemming: dit is het huis van oom Martin. Kijk daar maar op de gevel, daar staat, "FATA MORGANA".

WILLEM: Dan gaan we dat lieve stuk chagrijn nog maar eens naar de deur lokken. Alle goeie dingen in drieën, de aanhouder wint. (*bellen weer aan*)

LIEVE : Wat? Zijn jullie er nu weer? Wat zoeken jullie hier eigenlijk?

ANTOON: Onze eigendommen. We hebben een brief gekregen dat dit huis met alles er in en er bij van ons is.

LIEVE: Dat kan iedereen hier wel komen vertellen. Laat mij die brief dan maar eens zien.

ANTOON: Met alle soorten van genoeg. (*haalt brief voor de dag en geeft die aan Lieve*)

LIEVE (*leest*): Hè, van Notaris Blikman. Daar heb ik vorige week ook een schrijven van gekregen, dat de nieuwe eigenaren zich zouden melden. Zijn jullie soms die nieuwe eigenaren? (*steekt brief in de zak van haar schort*)

WILLEM: Juist lieve kind, dat zijn wij dus. *(geeft haar een hand)* Willem Molterstee, aangenaam. *(ook Antoon geeft een hand)*

LIEVE: Antoon en Willem, leuke namen zeg en zo gewoon.

WILLEM: Ja meisje, we zijn gewone jongens ondanks dat blauwe bloed in onze donder.

LIEVE: Hè, wat, wablief?

WILLEM: Laat maar kind en wie ben jij dan wel??

LIEVE: Ik, eh ben Lieve, het dienstmeisje.

WILLEM: Nou lief??? Hoe heet je eigenlijk?

LIEVE: Lieve!

ANTOON: Dat is nog eens een lieve naam.

LIEVE: Komt u maar binnen allebei. Ik was net van plan aardappelen te gaan schillen.

WILLEM: Dat vind ik geweldig van je, dat je ons al meteen voor het eten uitnodigt en aardappels voor ons gaat schillen. En nu willen we graag even binnen kijken.

LIEVE: Eh, maar ik... Nou ja, eh, goed dan. *(gaat opzij om hen door te laten)*

LIEVE *(loopt een eindje richting tuin en roept)*: Carolien!!! Carolien!!! Carolien, waar zit je!!!? *(roept steeds harder en loopt ongeduldig heen en weer)* Carolien schiet op!!

CAROLIEN *(komt na even op uit de tuin, heeft emmer in haar handen)*: Wat is er toch aan de hand kind, toch geen brand of zo?

LIEVE: Nee, de nieuwe eigenaren zijn aangekomen, een paar jonge gasten. Ze lijken best aardig, maar of wij hier kunnen blijven werken betwijfel ik. Ze zijn nu binnen.

CAROLIEN: Ik heb hen langs zien komen. Als ze ons willen lozen, zet ik de vakbond erachter. Maar misschien valt het ook wel mee. De oude baas heeft het ook altijd goed met ons voor gehad.

LIEVE: Meneer Molterstee heeft ons altijd volledig vertrouwd en zich nooit met ons werk bemoeid. Dat zou nu wel eens kunnen veranderen.

CAROLIEN: We houden er de moed maar in Lieve, en wachten maar af wat er gaat komen.

LIEVE: Er zal niet veel anders op zitten. *(Antoon en Willem komen weer naar buiten. Antoon heeft een schilderij in z'n handen)*

ANTOON: Zou dit een van onze voorvaderen zijn?

WILLEM: Als je die kop bekijkt, lijkt hij wel wat op jou: dezelfde grote bek en die grote lange neus.

ANTOON: Zeg broertje, hoor eens, jij bent nu ook niet bepaald moeders mooiste met je grote flaporen.

WILLEM: Dat hoeft ook niet. Ik heb sex-appeal en daar gaat het maar om.

ANTOON: Ja ja. *(tegen Lieve, naar Carolien wijzend)* Is dat je moeder, liefje?

LIEVE *(lacht)*: M'n moeder? Nee hoor, dit is Carolien, de huishoudster.

ANTOON: Carolien, ik ben blij dat we een huishoudster hebben want koken is niet mijn sterkste vak. Dat doe jij dus voor ons.

CAROLIEN: Ja meneer, ik ben sinds de dood van m'n man hier zo'n beetje manusje van alles. Ik verzorg ook de tuin zo goed mogelijk en ik wil hier graag blijven werken.

ANTOON: Dat is dan geregeld.

CAROLIEN *(wil naar binnen en loopt zo dicht langs Antoon dat het schilderij uit z'n handen valt en de lijst uit elkaar)*: Verdorie, ik kan er echt niks aan doen.

ANTOON: Nee, nu niet meer. Maar het hindert niet hoor Carolien, zo'n mooi portret is het nu ook weer niet en het is de lijst maar, dat kan wel gerepareerd worden. Ga maar weer gauw aan je werk. *(Carolien af)*

WILLEM *(tegen Lieve)*: Van wie is dit portret?

LIEVE: Het schijnt een van de voorvaderen van meneer Molterstee te zijn, hij noemde hem altijd Ollie. Het portret is heel oud. Hij heeft me eens verteld dat dit nog ouder is dan het huis, en dat dateert van 1789. *(Willem raapt het kapotte schilderij op, dan valt er een stuk papier op de grond)*

LIEVE *(raapt het op, bekijkt het en geeft het aan Willem)*: Dit viel uit dat schilderij.

WILLEM: Dank je, meisje. *(bekijkt het papier, laat het aan Antoon zien)* Wat zou dit nu weer voorstellen? Het lijkt wel Japans.

ANTOON: Ja, of Chinees. Ik snap er in ieder geval geen bal van. *(Carolien komt naar buiten)*

CAROLIEN: Als ik het goed begrepen heb, komen de heren hier wonen?

ANTOON: Dat is inderdaad de bedoeling.

CAROLIEN: Dan zullen Lieve en ik de slaapkamers in orde maken.

ANTOON *(heeft brief in z'n hand)*: Dat is uitstekend. Zeg Carolien, weet jij iets van dit stuk papier?

CAROLIEN: Nee meneer, helemaal niks. Ik heb dat nog nooit gezien. Ik vind het maar rare figuren die daar opstaan. *(loopt weer naar binnen)*

WILLEM *(legt schilderij op tafel en het papier ernaast)*: Dit papier moet toch iets te betekenen hebben, lijkt me.

LIEVE: Willen de heren soms een kop koffie, buiten?

ANTOON: Met dit mooie weer graag, meisje en breng ook meteen een fles cognac mee en glazen, dan loopt de koffie wat makkelijker naar binnen.

LIEVE: Goed meneer. *(af naar binnen)*

WILLEM: Zou Lieve iets van dat papiertje weten?

ANTOON: Wie weet? Ze ziet er erg lief en pienter uit en ze heeft het briefje in ieder geval gezien.

WILLEM: Mij lijkt ze anders niet zo erg lief en snugger en zoals die schone folder juffrouw al zei, is ze nogal chagrijnig.

BAKKER (*op vanuit het huis*): Goedemorgen, heren. Het dienstmeisje zei dat ik door kon lopen.

WILLEM: Goedemorgen eh.. meneer?

BAKKER (*stelt zich voor*): "Korenmans, bakker van beroep en de enige echte warme bakker van Roostenburg. Ik dacht zo bij mezelf, laat ik m'n nieuwe burens maar eens gaan begroeten. Ik hoop dat we goede burens zullen worden want zoals jullie natuurlijk ook weten: een goede buur is beter dan een verre vriend. Ha ha ha.

ANTOON: Aha, jij denkt natuurlijk: nieuwe burens, nieuwe klanten. Nou bakker, als je lekkere broodjes bakt, worden wij graag je afnemers.

BAKKER: Ik hoorde van m'n buurvrouw dat u al geprobeerd heeft mij een bezoek te brengen vanmorgen, maar toen was ik helaas niet thuis: het werk ziet u.

ANTOON: Wij wilden graag kennismaken met uw dochter.

BAKKER: Kijk, dat vind ik nog eens aardig. (*bedenkt zich*) Eh maar, ik heb geen dochter zover ik weet, ik ben niet getrouwd.

ANTOON: Wat ben je eigenlijk voor een bakker. Rijden wij onze auto in de puinpoeder om met jouw knappe dochter kennis te maken en dan heb je geeneens een dochter, laat staan een knappe.

BAKKER: Het spijt me, het is er nooit van gekomen.

WILLEM: Er nooit van gekomen. Wat is er nooit van gekomen?

BAKKER: Van trouwen is nooit wat gekomen. Ik heb de ware nog niet ontmoet en bovendien heb ik daar ook nooit de tijd voor gehad.

ANTOON: Wat sneu zeg.

BAKKER: Wat ik echter zeggen wilde: bij dat bezoek van jullie is wel mijn muur in de puinpoeder gereden. Het is een grote ravage.

WILLEM: Dat wordt dan puinruimen bakker, en als je geen vrouw en dochter hebt, zul je het zelf moeten doen.

BAKKER: Ja ziet u, ik had gedacht dat de heren misschien eh een handje wilden helpen...

ANTOON: Daar zijn wij veel te fijn voor gebouwd. Dat zie je toch ook wel hè, bakkertje?

BAKKER: En behalve dat zou ik graag de schade vergoed hebben, ik had gedacht...

WILLEM: Bakker, denken kun je beter aan de groten der aarde overlaten en bovendien, wij mekkeren toch ook niet over de schade aan onze auto.

BAKKER (*lachend*): Nou goed dan, voor de lieve vrede zal ik er geen woorden meer aan vuil maken. Ik ben zelf ook jong geweest en ik weet dat een ongelukje soms snel gebeurd is.

ANTOON: Ongelukje? Onze bijna spik-splinternieuwe auto finaal aan diggelen, noemt u dat maar een ongelukje.

BAKKER: We zullen het wel oplossen. Wij als goede burens komen wel tot een vergelijk, daarvan ben ik overtuigd. Maar er is nog iets waarover ik graag met de heren van gedachten zou willen wisselen.

ANTOON: Breek maar los, bakker.

BAKKER: Ik hoop maar dat jullie het me niet kwalijk nemen dat ik al meteen de eerste dag met zakelijke problemen kom aandragen, maar het is voor mij heel erg belangrijk.

WILLEM: Ach bakker, wij zijn de beroerdste niet. Kom maar op met je probleem en maak van je hart geen moordkuil.

BAKKER: Het gaat om het volgende: in de laatste raadsvergadering van de gemeente Roestenburg is besloten dat de weg van Roestenburg naar Bosheuvel verlegd moet worden.

WILLEM: De vooruitgang is dus ook al tot hier doorgedrongen. Jij als bakker hebt daar natuurlijk ook profijt van, de broodjes vliegen makkelijker de deur uit over zo'n nieuwe weg, bij wijze van spreken.

BAKKER: Ja natuurlijk, maar er is ook een keerzijde. Het is n.l. onvermijdelijk dat die weg, om een bocht te vermijden, door mijn tuin gaat lopen.

WILLEM: Nou nou, dan kan het toch niet gemakkelijker! Je stapt zo vanuit je tuin de nieuwe weg op en niemand kan uit een bocht vliegen die er niet is.

BAKKER: Allemaal goed en wel, maar van mijn tuin blijft dan niet veel meer over. Nu had ik gedacht, omdat mijn tuin aan die van jullie grenst, om van jullie een stuk te kopen dan houd ik tenminste ook nog een beetje tuin over.

ANTOON: Ho ho, bakkertje. Fata Morgana is nog maar net ons eigendom. Het getuigt niet van goede smaak om dan meteen al weer een stuk te verkopen. Dat snapt u natuurlijk ook wel hè, bakker?

BAKKER: Ja ja, dat begrijp ik natuurlijk best, maar de gemeenteraad heeft 20.000 gulden geboden voor een stuk tuin van mij. Het gaat over slechts honderdvijftig vierkante meter en dat bedrag wil ik dus ook geven voor dat stuk tuin van jullie.

WILLEM: 20.000 gulden voor een stukje tuin dat hooguit 2500 gulden waard is. De gemeente Roestenburg zit zeker goed bij kas?

BAKKER: Ik kan niet in de gemeentekas kijken, maar dat is het bod wat ik heb gekregen.

ANTOON: Jij wilt dus ook 20.000 gulden betalen voor een stuk van 150 meter, dat misschien 2500 gulden waard is. Dat is toch je eigen portemonnee bestellen, bakker.

BAKKER: Nou, als jullie vinden dat ik er 2500 gulden voor moet betalen, vind ik dat natuurlijk ook goed.

ANTOON: Natuurlijk zouden we daar genoeg mee kunnen nemen, maar dat stuk grond verkopen wij niet.

BAKKER: Houden jullie mij nu voor de gek of hoe zit dat? Eerst zegt u dat 20.000 veel teveel is voor zo'n stukje tuin en dan zegt u dat u niet verkoopt.

ANTOON: Inderdaad bakker, wij verkopen niet. Voorlopig althans niet en ik heb je al gezegd waarom.

BAKKER: Voorlopig zei u. Mag ik dus hopen dat jullie nog van gedachten zullen veranderen?

ANTOON: Hopen mag natuurlijk altijd bakker, want hoop doet leven, nietwaar? Maar veel kans kan ik je helaas niet geven.

BAKKER: De gemeenteraad heeft me beloofd dat ze alle mogelijke moeite zou doen om mij zo goed mogelijk schadeloos te stellen.

WILLEM: Nou, maar dat is met dat bod van 20.000 toch ook wel gebeurd.

BAKKER: Ik heb toen aangevoerd dat ik die 150 meter niet kan missen omdat mijn tuin dan helemaal niets meer voorstelt. Daarom heeft de gemeente me beloofd dat ze alle moeite zou doen om mijn tuin zo goed mogelijk in tact te laten. Er werd beweerd dat ze de mogelijkheid, en zelfs het recht hebben, om een stuk van uw tuin te onteigenen.

WILLEM: Over my dead body!

BAKKER: Wat zegt u? U bedoelt?

WILLEM: Ik bedoel: over mijn lijk. En die lui van de gemeente kunnen ook doodvallen.

ANTOON (*steekt z'n handen in de lucht*): Ja bakker, zo is mijn broer nu eenmaal, die valt dood over een stukje tuin. Ik zie het lijk al drijven.

BAKKER: Ik vind het oneerlijk dat juist ik een stuk van mijn grond af zou moeten geven, terwijl hier zoveel grond...

WILLEM: Braak ligt, wil je zeggen. Nou goed als de gemeente dus de mogelijkheid heeft om te onteigenen, tenslotte gaat het maar over een klein stukje, goed dan willen we je wel ter wille zijn. Wat bied je voor die grond?

BAKKER: Zoals ik zei, die 20.000 gulden die de gemeente mij betaalt.

ANTOON: Nee bakker, daarmee nemen we geen genoeg. Het dubbele zou eigenlijk nog niet genoeg zijn. Maar laten we zeggen 35.000 gulden, dan kunnen wij een andere auto kopen die door toedoen van jouw muur in de puinpoeder is geraakt.

BAKKER: 35.000 gulden! Hoe moet ik dat klaarspelen? (*zit met z'n handen in het haar*)

ANTOON: Wilt u soms een glas cognac, bakker, om even na te kunnen denken?

BAKKER: Ach ja, een borrel, dat kan vast geen kwaad. Graag zelfs, onder het genot van een drankje lossen de problemen zich veel gemakkelijker op. Bovendien zou ik jullie nog wat leuke verhalen over jullie nieuwe eigendom kunnen vertellen.

WILLEM (*terwijl Antoon inschenkt*): Dat is natuurlijk interessant maar wij moderne jongelui interesseren ons niet zo voor die oude sprookjesverhalen.

BAKKER: Er gaat namelijk regelmatig het gerucht dat de vroegere eigenaar hier ergens een appeltje voor de dorst begraven schijnt te hebben.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto